

ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΕΧΕΙ ΘΕΣΗ Η ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ
ΚΑΙ ΑΝ ΝΑΙ, ΑΠΟ ΠΟΙΟΥΣ;

Σ' έναν χώρο κατ'εξοχήν δημοκρατικό, ισόνομο κι
ελεύθερο, σ' έναν χώρο μακριά από πολιτικές,
συμφέροντα και αντιπαλότητες, όπως το δημόσιο
σχολείο. έχει χώρο η αξιολόγηση;

Κατά τη γνώμη μου όχι, γιατί οι σχέσεις εκπαιδευτικών
διδασκομένων, η μετάδοση γνώσεων, εμπειριών και
δεξιοτήτων από τους μεν στους δε, και γενικά η όλη
εκπαιδευτική διαδικασία δεν προσμετρούνται με
κλίμακες και βαθμούς .Είναι όπως η σχέση γονέων
παιδιών όπου πρωταρχικό ρόλο στην αξιολόγησή τους
έχουν η αγάπη και τα συναισθήματα.

Ναι. Μόνο με την αγάπη θα μπορούσε να αξιολογηθεί η
εκπαίδευση. Πόση αγάπη δίνει ο δάσκαλος στους
μαθητές του και πόση εισπράττει αυτός από εκείνους.
Δάσκαλος που έχει κερδίσει τους μαθητές του και
γίνεται αποδέκτης σεβασμού και εκτίμησης απ' αυτούς
δεν έχει ανάγκη αξιολόγησης γιατί είναι ήδη
πετυχημένος.

Γιατί λοιπόν γίνεται τόσος λόγος για την αξιολόγηση;

Απλούστατα γιατί το σύνολο των εκπαιδευτικών έπαψαν να είναι λειτουργοί όπως και πολλά άλλα επαγγέλματα.

Αλλοτριωμένοι από τον σύγχρονο τρόπο ζωής και τις απαιτήσεις του, τα υλικά αγαθά και τις δύσκολες οικονομικές συγκυρίες έχουν κάνει το λειτούργημα επάγγελμα. Ως εκ τούτου έπαψαν να είναι οι δάσκαλοι βοηθοί, συμπαραστάτες, φίλοι των μαθητών τους.

Πέρασαν στο αντίπαλο στρατόπεδο των μεταδοτών ξερών γνώσεων, των τυπικών επαγγελματιών, των αδιάφορων δασκάλων.

Είναι άραγε αυτός ο μόνος λόγος για τον οποίο συζητάται και επιδιώκεται η καθιέρωση της αξιολόγησης; Φυσικά όχι.

Κατά τη γνώμη μου χρειαζόμαστε αξιολόγηση γιατί είμαστε εμείς που πρώτοι αξιολογούμε τους μαθητές μας και μάλιστα σε καθημερινή βάση. Γιατί άραγε να μην το δεχόμαστε; Είμαστε εκείνοι που μέσω της αξιολόγησης επιδιώκουμε την αναρρίχησή μας σε διευθυντικές θέσεις ή θέσεις προϊσταμένων και συμβούλων αξιολογητών. Ας μην ξεχνάμε πόσοι από εμάς πήγαν ξανά στα θρανία για την απόκτηση ενός δεύτερου ή τρίτου πτυχίου ή καλύτερα ενός μεταπτυχιακού. Τυχαίο ή σκόπιμο;

Ο δάσκαλος που αισθάνεται ακόμη λειτουργός, αυτός που κάνει σωστά τη δουλειά του και μπορεί ακόμα να κοιτάζει στα μάτια τους μαθητές του και τους γονείς τους, δεν έχει να φοβηθεί τίποτα από κανέναν αξιολογητή ή καμία αξιολόγηση.

Και αν, μετά από τυχόν καθιέρωσή της, υπάρξουν αδικίες, γιατί κανένα σύστημα αξιολόγησης δεν μπορεί να είναι δίκαιο και αξιοκρατικό, ο ίδιος ο εκπαιδευτικός θα βρει δικαίωση μέσα από την όλη στάση του.

Γιατί η στάση του δασκάλου και η όλη συμπεριφορά του είναι αυτή που όχι μόνο θα βρει συμπαραστάτες στο περιβάλλον του, και πρώτα από όλα γονείς και μαθητές, αλλά είναι αυτή που αυτοδίκαια θα αναιρέσει κάθε αξιολόγηση στο χώρο της εκπαίδευσης.

Από εμάς εξαρτάται η καθιέρωση ή μη της αξιολόγησης. Στο χέρι μας είναι να την επιδιώξουμε ή να την αποτρέψουμε.

ΟΧΙ ΜΕ ΑΠΟΧΕΣ Ή ΑΠΕΡΓΙΕΣ

**ΑΛΛΑ ΜΕ ΤΗΝ ΟΛΗ ΣΤΑΣΗ ΜΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ**

**ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΜΑΣ ΧΩΡΟ , ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ
ΣΧΟΛΕΙΟ**

